

Arrest

nr. 79 130 van 13 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren in Bagdad op 13 september 1988. U bent een sjiietische Arabier. Omwille van uw toenmalige jeugdige leeftijd weet u niet precies waar in Bagdad u gedurende uw eerste levensjaren woonde. Vanaf 1992 woonde u in X, tot u in 1997 naar X verhuisde. Sinds 2003 werkte uw vader als tolk voor de Amerikanen. In augustus 2005 verdween uw broer (S.) samen met jullie auto nadat hij uw vader op zijn werk had afgezet. In september 2005 werd (S.) dood teruggevonden. Uw vader was bang dat u hetzelfde zou overkomen en trof daarom regelingen zodat u farmacie in Jordanië kon gaan studeren. Vanaf oktober 2006 verbleef u bij uw tante

in Jordanië, terwijl de rest van uw familie thuis in Bagdad bleef. In februari 2008 werd uw vader ontvoerd. De ontvoerders namen contact op met uw familie en vroegen 40.000 dollar losgeld. Ondanks het feit dat uw familie dit betaalde, werd uw vader nooit vrijgelaten. Tot op heden hebt u geen nieuws over hem. In januari 2009 ontving uw familie een dreigbrief met de boodschap dat ze binnen de 24 uur hun huis dienden te verlaten omdat ze sjieten waren en samenwerkten met de Amerikanen. Terwijl uw familie de volgende dag bezig was met inpakken, kwamen enkele gewapende mannen controleren of ze wel degelijk het huis zouden verlaten. Sindsdien verblijft uw familie in Zayouna. Tot eind 2010 verbleef u in Jordanië, maar aangezien u al sinds 2007 stopte met studeren omwille van gebrek aan financiële middelen en uw tante naar de Verenigde Arabische Emiraten trok, kon u daar niet langer verblijven. Omwille van de onveilige situatie in Irak besloot u niet naar uw land terug te keren, maar ging u in eerste instantie naar Syrië om van daaruit naar een veilig Europees land te vluchten. In augustus 2011 begon u aan uw reis van Syrië, via Turkije naar België. Op 17 augustus kwam u in België aan en vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw nationaliteitsbewijs (dd.11/8/2009), drie foto's in verband met het werk van uw vader, enkele werkbades van uw vader, een wapenkaart van uw vader, een doorlaatbewijs van uw vader, enkele andere documenten in verband met de werkzaamheden van uw vader, een dreigbrief en enkele attesten in verband met uw schoolcarrière. Verder legt u tevens kopieën voor van uw identiteitskaart (dd. 3/8/2009), de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw moeder, een oude en een nieuwe woonstkaart, een aangifte van diefstal van de auto van uw vader, de overlijdensakte van uw broer, een attest van uw secundaire school, een attest dat getuigt dat uw moeder momenteel in Zayouna woont en een attest van de rechtbank in verband met de verdwijning van uw vader.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk maakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk maakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst rijzen twijfels bij de beweerde tewerkstelling van uw vader bij de Amerikanen, dewelke volgens uw verklaringen de problemen die uw familie ondervond deels zou verklaren. Als gevolg van de vermeende ontvoering van uw broer, die hier volgens u aan te linken was, verhuisde u immers in 2006 naar Jordanië (CGVS p.7). Wanneer tijdens het gehoor op het CGVS wordt gevraagd naar de werkzaamheden van uw vader bij de Amerikanen raakt u niet verder dan te zeggen dat hij tolkte voor de Amerikanen. U weet niet precies bij welk bedrijf of waar uw vader juist werkte. Noch weet u waar de troepen waarvoor hij werkte gestationeerd waren. Ook over de manier waarop uw vader aan dit werk was geraakt, blijft u zeer vaag. Het enige wat u hierover vertelt, is dat u denkt dat hij deze job via een vriend verkreeg. Wie deze vriend is of hoe deze ervoor kon zorgen dat uw vader die job kreeg, kunt u echter niet vertellen. Bovendien kunt u geen namen noemen van collega's waar uw vader mee zou hebben samengewerkt, noch van Amerikanen waarmee uw vader contact zou hebben gehad (CGVS p.4-5). Bovenstaande verklaringen zijn zeer vaag en allesbehalve overtuigend.

De documenten die u voorlegt met betrekking tot de werkzaamheden van uw vader, zijnde de drie foto's in verband met het werk van uw vader, de werkbades van uw vader, de wapenkaart van uw vader, het doorlaatbewijs van uw vader en de andere documenten in verband met de werkzaamheden van uw vader, kunnen tevens onvoldoende overtuigen. Zo kunt u wat de foto's betreft niet zeggen waar en wanneer ze zijn genomen of welke personen erop staan. Noch weet u tot welke dienst de afgebeelde personen behoren of waar ze gestationeerd waren (CGVS p.10-11). Volgens uw verklaringen zou uw vader steeds als tolk hebben gewerkt voor de Amerikanen. U verklaart echter dat u denkt dat uw vader ook wapens droeg voor zijn werk, maar kunt niet specificeren om welke wapens het dan ging of waarom hij deze nodig zou hebben (CGVS p.4-5). Op een van de werkbades van uw vader wordt "security" vermeld, u blijft echter bij uw verklaring dat hij steeds tolk is geweest en hebt hier dan ook geen uitleg voor. Wanneer wordt gevraagd naar het bedrijf "Titan" dat op de badges wordt vermeld, kunt u hier niets over zeggen, u hebt er geen idee van wat voor soort bedrijf dit is. Ook de "internationale zone" die op een van de badges wordt vermeld, kunt u niet situeren. Noch weet u waar FOB Ferrin-Huggins of FOB Falcon gelegen zijn, bovendien weet u niet wat hiervan de Arabische naam is en kunt u hier ook niets meer over vertellen. Ook wat betreft het "red team" dat op het doorlaatbewijs vermeld staat blijft u zeer vaag. U weet niet precies wat dit is, mogelijk was het zijn eenheid. U bent hier echter niet zeker van en weet bovendien niet wat voor soort eenheid dit dan zou geweest zijn. Wanneer de wapenkaart van uw vader u getoond wordt, kunt u niet bevestigen dat het wel degelijk om de wapenkaart van uw vader gaat. Van de overige documenten die u voorlegt met betrekking tot de werkzaamheden verklaart u zelf onomwonden niet juist te weten wat deze zijn, mogelijk dankbrieven, opleidingsattesten of iets dergelijks (CGVS p.11-13).

Het feit dat u zo weinig kunt vertellen over het werk van uw vader bij de Amerikanen kan bezwaarlijk overtuigen dat u precies omwille van dit werk een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Rekening houdend met deze grote consequenties en met het feit dat uw vader gedurende een vijftal jaar, doorlopend van 2003 tot 2008 voor de Amerikanen werkte, kan, ook al verbleef u meerdere jaren in Jordanië, toch een minimum aan kennis over het werk van uw vader worden verwacht (CGVS p.5).

Daarnaast moet worden vastgesteld dat ook de verklaringen met betrekking tot de ontvoering van uw vader nogal vaag zijn. Zo weet u niet waar uw vader werd ontvoerd en weet u buiten het feit dat om 40.000 dollar losgeld werd gevraagd, verder niet hoe de betaling van het losgeld geregeld was. Afgezien van het feit dat de betaling van het losgeld via uw grootvader werd geregeld, zegt u niet te weten hoe deze transactie verliep. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u hier zelfs niet naar hebt gevraagd. Bovendien hebt u er geen idee van wie of welke organisatie er achter de ontvoering van uw vader zat, noch hebt u zich enige moeite getroost om hier meer informatie over te bekomen. Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees. Wanneer wordt gevraagd waarom uw vader ontvoerd werd zegt u vlakaf dat u hier geen idee van hebt. Nadat de regeling met betrekking tot het losgeld getroffen werd tussen uw familie en de ontvoerders, heeft niemand nog iets gehoord of gezien in verband met de ontvoerders. (CGVS p.5-6). Dergelijke vage verklaringen kunnen bezwaarlijk als overtuigende aanwijzingen worden beschouwd dat u, omwille van uw vader, een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren.

Dient nog te worden vastgesteld dat u wat betreft de ontvoering en de daaropvolgende dood van uw broer geen idee hebt wie of welke organisatie erachter zat, noch hebt u iets gedaan om hier meer over te weten te komen. Bovendien heeft u slechts een vermoeden dat hij omwille van uw vader vermoord is. Dit alles, samen met het feit dat zijn dood dateert van 2005, kan dan ook niet leiden tot de conclusie dat zijn dood een voldoende zwaarwichtige aanwijzing is dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren (CGVS p.7).

Wat de meest recente vervolgingsfeiten waaraan uw familie zou zijn blootgesteld betreft, legt u slechts vage verklaringen af. Zo verklaart u eerst niet te weten van welke organisatie het logo op de dreigbrief afkomstig was. U verklaart, merkwaardig genoeg, het niet te kunnen onthouden (CGVS p.12). Bij aandringen verklaart u dan toch dat het om de brigade van Tawhid en Jihad zou gaan. Hoe dit logo er dan zou hebben uitgezien kunt u echter niet vertellen. U verklaart ook niets over deze organisatie te weten, behalve dat het om een terroristische groepering zou gaan. U hebt geen idee wie de leiders of verantwoordelijken van die organisatie zijn, noch weet u welke ideologie of doelen ze nastreven. Bovendien hebt u niets gedaan om meer te weten te komen over deze organisatie (CGVS p.12-13, 15). Dat u deze bedreiging wel aanhaalt als een aanwijzing voor uw vrees en internationale bescherming aanvraagt, valt moeilijk te rijmen met het feit dat u zich geen moeite getroost om te weten te komen wat voor een groepering het is die uw familie bedreigt. Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees.

Wat er ook van moge zijn, de laatste door u aangehaalde problemen dateren van ongeveer drie jaar geleden. De laatste keer dat uw familie een probleem ondervond dateert immers van januari 2009. Nadat uw familie naar Zayouna verhuisde heeft niemand nog iets gehoord of gezien in verband met de personen die hen zouden hebben bedreigd, u hebt hier trouwens zelf ook niet meer naar geïnformeerd. U haalt echter geen concrete aanwijzingen aan waaruit blijkt dat u thans in Irak persoonlijk gevisieerd zou worden of er problemen zou kennen. U verklaart bovendien persoonlijk nooit problemen te hebben ondervonden (CGVS p.16). U baseert uw actuele vrees ten aanzien van Irak louter op vermoedens en veronderstellingen die u geenszins aan de hand van concrete elementen aannemelijk weet te maken. Bovendien verblijven uw moeder, broer en zus momenteel nog steeds in Bagdad en gaat alles goed met hen (CGVS p.6). Uw broer en zus gaan zelfs naar school (CGVS p.8). Bovendien is uw moeder momenteel ook aan het werk in Bagdad (CGVS p.16).

Ten slotte haalt u verschillende keren de algemene situatie in Bagdad aan als reden waarom het onmogelijk voor u zou zijn terug te keren (CGVS p.16-17, 19). Hiermee toont u evenwel geen persoonlijk gerichte en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan.

Omwille van bovenstaande redenen dient te worden besloten dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u bij terugkeer naar Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en

geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Baghdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Baghdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Baghdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Baghdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Baghdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Baghdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Baghdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Baghdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Baghdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Baghdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Baghdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Baghdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij de appreciatie van uw asioldossier kunnen wijzigen. Uw nationaliteitsbewijs (dd.11/8/2009), de attesten in verband met uw schoolcarrière en de kopieën van uw identiteitskaart (dd.3/8/2009), de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw moeder, de oude en de nieuwe woonstkaart, het attest van uw secundaire school en het attest dat getuigt dat uw moeder momenteel in Zayouna woont, zijn enkel een bevestiging van uw herkomst en identiteit, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan. Wat de dreigbrief betreft kan, naast bovenstaande bemerkingen hieromtrent, nog worden aangehaald dat volgens uw verklaringen uw naam, noch die van uw familie, hierin vermeld wordt (CGVS p.12). Deze brief kan dus geenszins worden aanzien als een bewijs dat u een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. De kopieën van de aangifte van diefstal van de auto van uw vader, de overlijdensakte van uw broer en het attest van de rechtbank in verband met de verdwijning van uw vader, zijn kopieën dewelke gemakkelijk manipuleerbaar zijn en waarvan de echtheid dus geenszins kan worden gegarandeerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*. Hij citeert de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 1951 en past de elementen van deze definitie, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en naar rechtsleer van D. Vanheule en UNHCR, toe op zijn situatie en relaas.

Verzoeker volhardt dat zijn vader werkte als tolk voor de Amerikanen. Hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) en stelt in de onmogelijkheid te zijn meer details te geven over het werk van zijn vader nu deze over zijn werk niet sprak, dit ter bescherming van zijn gezin. Verzoeker wijst tevens op zijn jeugdige leeftijd op het ogenblik waarop zijn vader begon te werken voor de Amerikanen, alsmede op het feit dat de risico's van dit werk groeiden zodat zijn vader hem naarmate hij ouder werd evenmin hierover inlichtte. Voorts brachten zij slechts beperkte tijd samen door gelet op de onregelmatige uren van zijn vader.

Verzoeker heeft veel originele documenten voorgelegd ter staving van het werk van zijn vader. Hij kan hierover niet veel uitleg geven omdat zijn vader weinig vertelde over diens werk. De badge 'security' is een wapenvergunning. Verweerder moet de documenten in overweging nemen of onderwerpen aan een objectief onderzoek. Verzoekers verklaringen voor zijn onwetendheid zijn plausibel.

Inzake de ontvoering van zijn vader wijst verzoeker erop dat hij op dat ogenblik in Jordanië verbleef. De details werden hem niet meegedeeld om hem niet ongerust te maken en hij kent enkel de grote lijn. Zelf kon hij niet veel informatie vergaren gelet op de afstand zodat hij geen laconieke houding aannam. Verzoeker citeert andermaal uit het gehoorverslag van het CGVS. Hij merkt nog op dat zijn grootvader zo aangeslagen was van de ontvoering van zijn zoon dat hij een jaar later stierf van verdriet.

Aangaande de motivering dat er geen aanwijzingen zijn dat hij actueel een gegronde vrees voor vervolging koestert benadrukt verzoeker dat zijn broer is gedood en zijn vader werd ontvoerd. Hij stelt zich de vraag of het opmerkelijk is dat hij vreest dat hem hetzelfde lot is beschoren.

Verzoeker betoogt te hebben verklaard dat het logo op de dreigbrief een vlag met een zwaard was. Blijkbaar werd dit niet vertaald. Voorts heeft hij het moeilijk om namen van terreurorganisaties te onthouden. Hij is hierin niet geïnteresseerd. Dat de naam van de groepering die zijn familie verplichtte het huis te verlaten later tijdens het gehoor hem te binnen schoot is niet merkwaardig. Bovendien is het voor verzoeker niet belangrijk welke terreurorganisaties zijn leven in gevaar brengen.

Verzoeker stelt betreffende de motivering dat de laatste problemen dateren van drie jaren geleden en dat er geen aanwijzingen zijn dat hij in Irak thans persoonlijk zou worden gevisieerd dat zijn vrees wel degelijk gegrond is gelet op de feiten die zijn familieleden ondergingen. Dat zijn moeder, broer en zus op heden geen problemen kennen is te wijten aan hun voorzichtige handelen. Zij leven afgezonderd en hebben geen sociaal leven meer. Verzoekers moeder werkt uit pure noodzaak om in het onderhoud van het gezin te voorzien. Naast een objectief element heeft vrees tevens een subjectief element. Verzoeker is getraumatiseerd en het is normaal dat hij vreest voor zijn eigen leven. De reden van de vervolging is *"wellicht"* te zoeken in de werkzaamheden van zijn vader, of nog in het sjitische geloof van zijn familie.

Verzoeker stelt nog dat hij de bescherming van de autoriteiten niet kan inroepen nu deze zichzelf niet kunnen beschermen.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad dient inzake de asielaanvraag een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel

48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband zijn vrees *in concreto* aannemelijk te maken. Hij dient in dit kader aan te tonen dat in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in zijn land van herkomst. Zulks houdt in dat zijn vrees actueel moet zijn. De Raad moet zijn oordeel aldus steunen op de feitelijke situatie op het ogenblik van zijn oordeel. Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de 'gegronde vrees voor vervolging'. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong.

Daargelaten de vraag of aan de aangevoerde feiten enig geloof kan worden gehecht, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ingevolge deze feiten, bij een terugkeer naar zijn land van herkomst actueel slachtoffer dreigt te worden van een systematische en persoonsgerichte vervolging omwille van één van de criteria van de vluchtelingendefinitie.

Nog daargelaten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde feiten van begin 2009 destijds zouden hebben gekaderd in een systematische vervolging jegens zijn familie, en dit gelet op de vaststelling dat hij (i) niet wist om welke reden, door wie of door welke organisatie zijn broer en vader werden gevisieerd in 2005, respectievelijk 2008; (ii) verklaarde dat zijn familie van de ouders achter de feiten waarvan zijn broer slachtoffer werd sedert 2005 niets meer vernam en ook van de ouders achter de ontvoering van zijn vader na het betalen van het losgeld niets meer vernam; (iii) duidelijk aangaf niet te weten of de aangehaalde feiten van 2005, begin 2008 en begin 2009 iets met elkaar te maken hadden en of dezelfde organisatie hiervoor verantwoordelijk was (administratief dossier, stuk 6, p.5-7), dient te worden vastgesteld dat het laatste door verzoeker aangehaalde probleem dateert van meer dan drie jaar geleden en dat zij nadien geen problemen meer kenden. De laatste keer dat zijn familie problemen zou hebben ondervonden was immers in januari 2009. Nadat zijn familieleden in januari 2009 ingevolge het ontvangen van een dreigbrief verhuisden, vernamen zij in het geheel niets meer van de personen die hen bedreigden (*ibid.*, p.13-16). Verzoekers moeder, broer en zus wonen allen nog in Bagdad en uit verzoekers verklaringen of uit onderhavig verzoekschrift blijkt nergens dat zij sedert januari 2009 concrete problemen, van welke aard dan ook, zouden hebben ondervonden. Zij nemen nochtans, en dit in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen in het verzoekschrift, wel degelijk deel aan het openbare leven aldaar. Zo begaf verzoekers moeder zich in augustus 2009, aldus zes maanden na het laatste probleem dat zijn familie kende, herhaaldelijk naar Karada om identiteitsdocumenten af te halen. Voorts werkt zijn moeder momenteel als bediende. Zijn broer en zus studeren nog verder en gaan nog naar school (*ibid.*, p.6-9, 16). Verzoeker verklaarde, gevraagd naar de problemen die hij specifiek ondervond: "*Persoonlijk heb ik geen probleem (...)*" en beperkte zich in dit kader tot een loutere verwijzing naar de door hem aangehaalde feiten. Hij haalde echter nergens ook maar enig concreet gegeven of enige concrete aanwijzing aan waaruit blijkt dat hij in Irak thans persoonlijk zou worden gevisieerd of problemen zou kennen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet aantoont dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin. Kritiek op de overige, overtollige motieven van de bestreden beslissing kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van deze beslissing.

De neergelegde documenten bevatten geen elementen die afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen (administratief dossier, stuk 17: documenten).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de *“Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming)”*, de materiële motiveringsverplichting, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* en het gelijkheidsbeginsel.

Zijn identiteit en afkomst van Bagdad worden niet betwist. Verzoeker citeert uit de informatie in het administratief dossier en uit persberichten omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad. In Bagdad komen herhaaldelijk bomaanslagen voor waarbij wekelijks tientallen doden vallen. Dat er geen voortdurende gevechten zijn is niet correct. De strijd die gevoerd wordt tussen de terreurbewegingen en de overheid in Bagdad blijft aanhouden. Er worden bepaalde risicogroepen geviseerd maar er vallen wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers. Verzoeker stelt zich de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er moeten vallen om te kunnen spreken van een hoog risico. Hij stelt dat het aantal burgerslachtoffers in Irak in 2011 is gestegen, citeert uit een e-mail van Iraq Body Count over het verschil tussen hun cijfers en deze van de overheid en betoogt dat de redenering van verweerder bevreemdend is. Hoewel deze zelf opmerkt dat de situatie stagneert wordt geen subsidiaire bescherming meer geboden aan mensen uit Bagdad. Verzoeker vindt het merkwaardig dat verweerder nu concludeert dat geen bescherming meer wordt geboden aan mensen van Bagdad. Het gevaar is daar even groot. *“Er is geen enkele reden om een kandidaat-vluchteling afkomstig van Bagdad op heden anders te behandelen dan zes weken geleden”*. Daar dit verschil in behandeling niet gerechtvaardigd is, is het gelijkheidsbeginsel geschonden.

Bovendien geeft de plotse, ongegronde wijziging in het beleid van verweerder aanleiding tot willekeur. Verweerder krijgt geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier moet worden behandeld. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Bagdad ontvluchten een verschillende beslissing kunnen krijgen. *“De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is een loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen”*. Verzoeker is één van de pechvogels die na het jaareinde van 2011 een beslissing kreeg en aan wie de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend. Er is geen objectieve reden waarom hij langer moest wachten op zijn gehoor bij het CGVS. Hij wordt dus ongelijk behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik of zelfs later in België zijn aangekomen.

Verzoeker meent dat het asielbeleid van andere Europese landen irrelevant is nu verweerder de Belgische wetgeving moet respecteren en de Belgische wetgever ervoor koos om een ruimere bescherming toe te kennen dat EU-landen. Het woord 'individuele' zoals opgenomen in artikel 15, c) van de voormelde richtlijn werd in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet opgenomen.

Verzoeker beticht verweerder er in onderhavig verzoekschrift nog van dat deze zich lijkt te focussen op statistieken en zich de vraag stelt: *“vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om alhier in alle rust te kunnen leven”*.

2.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk artikel van de aangevoerde richtlijn hij geschonden acht, zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan dienstig worden verwezen naar het gestelde dienaangaande *sub* 2.2.

Gelet op de *sub* 2.2. gedane vaststellingen inzake de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, komt verzoeker niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in Bagdad kan niet worden gevolgd. Hij stipt weliswaar met recht aan dat in Bagdad nog veiligheidsincidenten voorkomen doch uit de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier, waarin de veiligheidssituatie in Bagdad uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd, blijkt dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen,...) in acht genomen, de situatie aldaar niet van aard is dat zij beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad in steeds mindere mate willekeurig van aard is en grotendeels een doelgericht karakter vertoont (stuk 18: landeninformatie). Dit wordt bevestigd door de informatie die verzoekster bij het verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat de aanwezige incidenten gericht van aard zijn (rechtsplegingdossier, stuk 1).

Het voorgaande wordt eveneens bevestigd in de informatie die verweerder bij de nota voegt en waarin een gedetailleerde analyse wordt gemaakt van de incidenten die plaatsvonden in Irak in de periode van 13 januari tot 8 februari 2012 (rechtsplegingdossier, stuk 5).

Op basis van de informatie zoals aanwezig in het dossier dient, te meer gelet op de *sub* 2.2. gedane vaststelling dat verzoekers familie in Bagdad kennelijk geen problemen ondervindt, te worden besloten dat in hoofde van verzoeker geen reëel risico op ernstige schade voorhanden is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en de stelling dat rekening zou moeten worden gehouden met de datum van asielaanvraag door de kandidaat-vluchtelingen, dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag en dus niet, zoals verzoeker laat uitschijnen, zoals deze bestaat op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS